

Nincs kétféle Orbán

2025 április 11. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A TUDATOS POLGÁR – Az izraeli–magyar csúcs után végre abba lehet hagyni a fanyalgást a baloldali zsidóság.

Nincs két Orbán Viktor – ezúttal a magyar zsidóság egyes hangadóinak figyelmét szeretném felhívni e szikár tényre. Azaz: nem létezik külön egy Izraellel kölcsönös együttműködésre törekvő, Benjamin Netanjahu

miniszterelnökkel szövetséget köt? zseniális stratégia és nemzetegyesítő?, bölcs Orbán, illetve egy Putyin-pincsi, kínai ügynök, népnéző és polgárháborút szító másik Orbán. Aki ezt gondolja, leginkább tudathasadásban vagy közéleti farkasvakságban szenved.

Régóta fortyogó ellentéteket és kezeletlen traumákat hozott a felszínre a múlt heti izraeli–magyar csúcstalálkozó. A balliberális oldal jó ideje nem tud mit kezdeni a magyar patriotizmus korszakalkotó felismerésével, miszerint az ellenségeket nem a saját nemzetünkön belül kell keresni, hanem múltbeli vitáinkon, sérelmeken felülemelkedve közösen kell építeni egy önálló és erős Magyarországot. Azaz tizenöt év elteltével sem képesek felfogni a nemzeti együttműködés rendszerének lényegét, ezért is vált ajkaikon a NER szitokszóvá, gyűlölködésük központi tárgyává.

Holott a rendszer lényege éppen az, hogy mindenkire számít, aki szívbe vagy érdekből a közös ügy mellé áll. A teljes nemzeti blokkra, amelyen kívül csak a nihilisták, az anarchisták és a valódi ellenségek léteznek. Ez a gondolat természetesen a pártrendszereken is túlmutat, hiszen lehet valaki úgy is a nemzeti együttműködés hasznos része és elkötelezett híve, hogy a Fidesz mint a hatalmat gyakorló formális és informális hálózattal szemben egyes kérdésekben kritikus. A NER tehát maga a nagystratégia, amelynek alapjai már a Bibó-szakkollégiumi korszakban is megvoltak, amit tovább formáltak a Fidesz-szövetséghez csatlakozó nagy koponyák.

A NER mint politikai innováció nemcsak a magyar társadalom megszervezéséhez kínált új lehetőséget, hanem a történelmi tapasztalatokból kiindulva, évszázados elrettekintéssel jelöli ki a magyar megmaradás útját. Már ennek a nagystratégiának volt a része az IMF hazazavarása, az illegális migrációt feltartóztató határkerítés felépítése, majd a keleti nyitás politikája, az orosz–ukrán háborúban elfoglalt semleges pozíció, a trianoni utódállamokkal (már amelyekkel lehet) építgetett különleges kapcsolat vagy éppen a Balkán országaival létrehozott gazdasági és politikai szövetség. Mint ahogy az elnökválasztási kampány idején a Donald Trump melletti nyílt kiállítás vagy tavaly nyáron a Patrióták Európáért Szövetség megalapítása. S ilyen stratégiai döntés Izrael szuverenitásának támogatása, az önvédelemre való jogának elismerése a múlt évi terroristainvázio után és a katonai-kereskedelmi szövetség kialakítása a zsidó állammal.

E nagystratégia egyes elemei egymásból következnek, s csak együtt értelmezhetőek. Darabonként nem megvásárolható, nem lehet belőle a tetsző elemeket csak úgy kimazsolázni, a többit meg a kukába hajítani. Magyar Péter és Manfred Weber alapállásából például nem lehet Izraellel szövetséges viszonyt szorgalmazni, hiszen a globalista, neoliborális világrendszer gyűlöli Izraelt, és még az iszlamista terrorszervezeteket is kész akár eurómilliókkal támogatni, csak hogy eltűnjön végre a zsidó ország a Föld színéről.

Mégis sokan szenvednek tudathasadásban. Erre kiváló példa Hirschler Richárdnak, a HVG egykori alapítójának és későbbi online főszerkesztőjének népszerű, nyilvános Facebook-oldala.

Hirschler a pénzügyes, reformkomcsi vonal éles eszű újságírója volt a nyolcvanas években, később pedig a mértéktartásáról vált ismertté. Saját elbeszélése szerint a 2010-es évek elején végül azért küldték nyugdíjba a posztjáról, mert színes, vitázó véleményrovatot próbált létrehozni, és ehhez – többek között – e sorok szerzőjét is a publicisztikát rendelt, ami végleg kiűtötte a biztosítékot az önnön szellemi felsőbbrendűségüktől ájuldozó, véleménymonopóliumhoz szokott kollégák körében. Érthető, hogy azóta is nyomon követem Hirschler munkásságát, amely az utóbbi időkben kissé egysíkúvá vált.

A volt főszerkesztő sokáig az ellenzékkel is kritikus volt, ám az utóbbi időkben ezt feltétlen Tisza-rajongásra cserélte. Mindez azonban a legkevésbé sem gátolta meg abban, hogy így kommentálja Orbán és Netanjahu többnapos találkozáját: „Isten hozta Izrael miniszterelnökét Magyarországon! Örömmel fogadtam a magyar kormány döntését, hogy Netanjahu látogatása alkalmával jelenti be: Magyarország otthagyja a magát végzetesen kompromittáló, az önvédelmi harcot folytató zsidó állam vezetője ellen letartóztatási parancsot kiadó Nemzetközi Büntetőbíróságot, fűtyülve annak letartóztatási parancsára. Támogatom azt a döntést is, hogy az izraeli magyar nagykövetség székhelyét Jeruzsálemba teszik át.”

Tanulságos mindaz, amit aztán a poszt alatt kapott, százával. Egyfelől ilyeneket: „Ricsi, ez szégyen!” és „Megérdemlik egymást!” De még inkább ilyeneket: „Nagy ölelés Bibinek! A magyar kormány a sok lopás mellett tesz valami jót is!”, „Soha nem szavaztam Orbánra, és ezen nem kívánok változtatni a jövőben sem. Megszeretni sem fogom, de ezért az egyért minden elismerésem!” Meg ilyet is: „De azért még Orbánozol tovább, ugye?” Maradjunk az utolsónál: „Azért Orbánozol tovább...” Pedig nem kellene, kedves Ricsi, neked és a hozzád hasonlóan érzőknek sem. Ha nehéz is, de le kellene venni végre azt a szemellenzést, és a sok napi vitán túl

meglátni a kormány munkájában a jövőt épít? víziót!

Például azt a bátor felismerést, amin a posztkommunista, balliberális értelmiség még csak gondolkodni sem volt képes, hogy nem kellene ott folytatni, ahol a náci meg szovjet csizmák taposása előtt épp abbahagytuk. Hogy nem mindenki fasiszta, aki nemzeti. Hogy az ember lehet egyszerre jó magyar és jó zsidó, hogy a b? egy évezredes közös történelem és egymásrataltság talán fontosabb, mint XX. század ócska vitái és uszításai.

A kommunista diktatúra után újjászervezd? polgári-nemzeti oldal és a náci-nyilas rezsim között nincs és soha nem is volt semmiféle összekacsintás. Még az antiszemitizmussal összefüggésbe hozható Csurka István és az általa vitt nemzeti áramlat is legfeljebb politikai viaskodás gyanánt állt bele a feléled? népi-urbánus vitába, de még az ? szavaiban sem volt nyoma annak a Németországból importált (Szabó Dezs? által találóan faji bolsevizmusnak nevezett) gyilkos indulatnak, ami a hazai zsidóság tragédiájához vezetett.

Persze azt is elvárhatjuk, hogy ?seinket se azonosítsák egy veszett és marginális kisebbséggel, mely kizárólag a német megszállás idején volt képes pozícióba kerülni. Még ha verbális szinten volt is egyfajta zsidó–magyar viaskodás az el?z?ekben, a magyarság dönt? része szolidáris volt az elhurcoltakkal. Sok-sok családi történet és a ténybeli valóság is ezt igazolja. Hovatovább az én polgári-paraszt származású anyai nagymamám és különösen az ? testvére brutális nyilas megtorlás áldozata lett, amiért röplapoztak a megszállók ellen. Szíjgyártó nagyapámnak pedig a szíve szorult össze, amikor 1944-ben kizavarták a katolikus templomból a vasárnaponként ott zenél? zsidó muzikusokat, és ? is – mint sokan mások – segített az elhurcolt szomszéd javainak elrejtésében. Az ilyen családi történeteket is számba kellene venni végre, amíg lehet.

Amikor nem taposták idegen katonák a földjét, ez az ország az egyik legbiztosabb és legbefogadóbb menedéke volt az izraelitáknak az elmúlt b? ezer évben, akik cserében rendre és alaposan kivették a részüket Magyarországnak nagy korszakaiból. Arról nem is beszélve, hogy b?nök a „másik oldalon” is vannak, elég csak a török id?kre, a vörösterrorra vagy a Rákosi-érára gondolni. Ám mindez mára hála istennek a múlt.

Orbán Viktor korszaképít? nagystratégiája és a nemzeti együttm?ködés rendszere biztos jövőt kínál minden hazánkfiának. Ezt kellene végre megérteni, és abbahagyni a fanyalgást.

Huth Gergely - www.magyarnemzet.hu

Ajánló